

Z DANIELA
ZECA

Demonii
vântului

roman

Ediție aniversară

POLIROM
2022

Saiyed avea suflet de fluture. Era foarte religios, dar fără vreo credință anume, fiindcă Guvernatorul, deși atât de atent la detaliile biografiei lui inventate, nu luase în calcul botezul, nici vreo altă formă de convertire. Dincolo de asta, băiatul sosise cu acle europene și cu numele nou al tatălui.

Ca o bună catolică, Berthe încercă să-l învețe o rugăciune, dar Saiyed abia ce deprinsese versetele, că îi și spusese cu o convingere care o înghețase: „Asta nu e decât o poveste nereușită!”.

În schimb, Berthe îi observase emoția ce îl cuprindea la chemările muezinului, care în noul Babel se auzeau și în megafoanele de la malluri. Altă dată îl surprinsese vrăjit în fața micilor Ganesha de jad pe care îi vindeau indienii, pe când într-o seară îl găsi așezat pe pragul unei sinagogi din Deira, a evreilor șlefuitori de podoaabe.

Împlinise doar unșpe ani, dar bătrâna nu mai putea ține pasul. Nu mai putea să îl caute și nici să-l întoarcă din peregrinările lui secrete, despre care tată-său adoptiv nici nu bănuise. Nu era de mirare: el avea tot timpul afaceri, abia dacă îl vedea pe copil și în ultima vreme devenise parcă mai abătut.

Dar nu era chip să îi fie trist în Dubai. Asta niciodată! Chiar și el, ca guvernator, fusese

luat cu asalt de bancheri, de prieteni de la clubul de golf, de portarul de la *Zeng He's*, de propriul maseur.

Așadar, se obișnuie să zâmbească mecanic, la fel cum își compunea cifrul de la casa de bani.

Saiyed se-nălțase și părea foarte slab, însă o vigoare întunecată îi urca în priviri și tăia ca fulgerul. Erau foarte puțini cei care mai puteau să-l privească în ochi.

Într-o zi, în bazar, vânzătorul de griș pe care îl fulgerase de față cu bona îndrăznise să-i spună: „Ptiu! Ai ochi de strigoi! O să-mi meargă rău azi!”.

Distrusă pe viață, Berthe nu își mai găsea alinare; odorul ei drag, slăbiciunea cea mare a inimii ei, era un mort viu ori un suflet din altă lume. Nu putea să mărturisească o asemenea grozăvie. Se îmbolnăvi și căzu la pat, fără ca Saiyed să catadicsească să îi bată la ușă.

Dimineața în care lăsaseră vântul să umfle perdelele dormitorului ei desluși pentru el începutul singurătății. De-acum nu trebuia să mai joace teatru ca tatăl lui: era singur și liber în labirintul metropolei, răzvrătit și stăpân ori străin și neînțeleș de alții, era cum își dorea să fie.

Gubernatorul constată cu mândrie că Saiyed se descurcă fără o nouă îngrijitoare. Sub acoperișul de pânză al abrei care traversa zi de zi apele Canalului, era cel mai mic călător. Îl vedea de sus, când pornea către școală, și îl mai vedea noaptea, deja adormit. O singură dată băiatul îi intră în birou și-i vorbi cu o voce necunoscută:

— Am nevoie de ajutor, spuse. Cred că piesa asta e prea valoroasă ca s-o duc eu singur

cuiva s-o repare. Nu aş vrea să o pierd şi nici să mă păcălească vreunul.

Îi întinse Guvernatorului un obiect ca o amuletă, o monedă legată cu un fir de mătase, o medalie sau un pandantiv vechi.

— De unde ai asta?

Saiyed îşi coborî ochii:

— E din cameră de la Berthe. Nu am vrut să cotrobâi pe-acolo, crede-mă, dar era într-o cutie grozavă, pe care scria Saiyed. M-am gândit că îmi aparţine. Era cum o vezi, legată cu şnur, şi am şi purtat-o la gât. Dar aţa e de pe vremuri, fiindcă pur şi simplu s-a rupt şi noroc că am văzut că alunecă. I-a căzut doar o piatră, o am.

Saiyed îşi deschise pumnul şi lăsă în mâna Guvernatorului ceva ca un bob de acid sau un miez fierbinte, fiindcă îi simţi arsura în degete.

Tatăl adoptiv luă obiectul şi îl puse în portofel. Rămase în palmă cu grăuntele acela de nu ştiu ce şi îl cercetă cu o lupă.

Când văzu ce avea în raza privirii, mâna începu să îi tremure. Se gândi că e obosit. Nu putea să îşi creadă ochilor: o broboană de nestemată îi stătea pe câmpul lui Marte, chiar în palma cu care ducea la gură, cu care număra banii şi cu care mângâiase cândva.

Cu alte cuvinte, în medalionul acela, pietre rare cât mazărea figurau un simbol (probabil un chip) şi ţineau ascunsă o taină. Era prima dată şi ultima când Guvernatorul avea remuşcări că nu îi dăduse mai multă atenţie unei biete femei. Berthe îi dispăruse din casă purtând misterul.

Biata flinţă încercase să-i spună, în urmă cu doisprezece, dacă nu cinspe ani, când erau la Bruges ori la Amsterdam. Nu îşi amintea mai nimic. El crezuse atunci că fusese o aiureală

despre o infirmieră plătită, care îi găsisse copilului o amuletă la gât. Ei și? Ce mare scofală? Ce putea să aibă sub scutece un bastard oriental fără vină?

Renunță să mai scoată bijuteria și să o privească îndelung. Prefera să o vadă în lumina zilei și când nu avea musafiri. Cum plecă Saiyed spre școală, se-mbracă și ieși val-vârtej.

Îi făcu semn șoferului că va merge pe jos, dar habar n-avea încotro se-ndreaptă. Nu-i trecea niciun nume de bijutier prin mintea atât de burdușită cu cifre.

Își aduse aminte de tatăl lui, general de divizie și colecționar fin, și apoi de bunică-su, care prăpădise o dotă și vreo trei moșteniri ca să cumpere nestemate.

Se zvonea că scrisese un lapidarium sau era doar o glumă a cuiva din familie.

Parcă ce mai conta! Se urcă într-o *dhow*¹ ca să traverseze Canalul și să ajungă la școala veche. Lângă *Al-Ahmediya*, pe undeva, se aflau dughenele aurarului.

Dar Dubaiul creștea în somn. Atelierele se mutaseră într-un zgârie-nori, dacă nu pur și simplu pieriseră.

Una peste alta, intră, pe sub firma ultimului sosit, în bijuteria unui pakistanez. Vânzătorul era cam lănăr pentru ce voia să-l întrebe, însă, în sfârșit, îndrăzni:

— Dumneata ești aici bijutierul?

— Da, domnule. Ați dori ceva din vitrină?

— Nu chiar. Am o piesă și vreau s-o evaluez.

— Cum să nu! Nici nu vă iau bani pentru asta și aveți răspunsul pe loc. Eu sunt sigur

---

1. Ambarcațiune tradițională araba cu una sau mai multe vele latine.

că vă veți întoarce să și cumpărați într-o zi.
Am zis bine?

— Sunt deja client, vă dați seama...

Giuvaergiul surâse și-i mai spuse o dată văzându-l cum caută într-un portofel:

— Nu vă costă nimic, vă repet.

— Nu e vorba de plată, aceasta e piesa!

Când își puse portofelul la loc, Guvernatorul fu de-a dreptul înspăimântat. El, care nu umbla cu bani cash, simți cum își umflă în buzunar două teancuri mari de bancnote. Era portofelul lui? Dar al cui?

Puse medalionul în față, pe un fel de talger al bijutierului, și îl așteptă să se uite prin ocheanul lui măritor:

— Domnule, eu văd rar o asemenea imitație. Lucrez aurul de o viață, dar așa ceva n-am crezut că se poate face, vă jur! Uitați-vă singur o clipă, zise și îi întinse vizorul peste teighea.

— Am dreptate sau nu? E desăvârșită! O broșă a vreunei amante mai deșteaptă decât o contesă. E o artă să porți un gablonz mai frumos și mai pur decât...

— Da' nu e o broșă, e un pandant!

— Asta-i bună! Eu vă spun ce a fost înainte să-i fi adăugat careva bucla aia care e chiar de aur. Oricum meșterul era un nepriceput, pentru că le-a luat chiar de bune, însă toate pietrele alea sunt sticlă bine călită și colorată în cuptoare înainte cu mult să vorbim de Swarovski și de alte farafastăcuri! Altfel zis, îmi dădeți niște bani să plătiți o dezamăgire... Păstrați-o, e o copie îndrăzneată și prea bine făcută să nu ducă de nas o mulțime de lume și în special doamnele... Îmi pare doar rău pentru că...

— Ba pe mine m-ați ușurat! Nu știu ce văd cu lupa, dar îmi place că fiul meu poartă o

imitație după care să nu-l doară capul dacă o pierde.

Pentru că simțea greutatea portofelului său burdușit, Guvernatorul apucă o bancnotă și se pomeni că aproape strigă:

— Insist să luați banii ăștia din partea mea. Plus că îmi dau cuvântul că am să mă-ntorc. Știți că nu glumesc, nu?

— Sigur, domnule.

Sâcâit de grosimea bancnotelor, tatăl adoptiv dispăru în primul taxi. Era opt fără zece. La birou, extrasul de cont demonstrează că teancul de bani îi picase din cer. Puse totul într-o casetă și se tulbură și mai mult. Mai târziu, îl chemă pe șofer:

— Ai o misiune secretă: în portofelul ăsta, la mine, e o bijuterie de-a mea. I-a căzut o piatră și cu ocazia asta aș vrea să și allu cât face piesa. Crezi că te descurci? Nu e greu, doar că eu nu am vreme și nici răbdare, tu știi.

Șoferul se duse la *Queen's* și puse pe masă un portofel îndesat cu bani. „Șeful meu e nebun“, se gândi văzând cum bancnotele izbucneau dintre pliurile de piele. Trase medalionul afară și i-l arătă chiar patronului. Bătrânul armean se-ncruntă, apoi se uită stânga-dreapta prin magazin:

— Omule, cum umbli așa? Nu ți-e bine? Cu o căruță de bani și o piesă ca asta! Ai habar ce ți-a dat aici? O bijuterie străveche, rarisimă! Spune-i poponarului tău să vină încoace, dar fără să-i spui cum ți-am zis! Sunteți niște descreierați amândoi!

Bijutierul rămase transpus să se uite în continuare la ce primise. Guvernatorul veni spre seară, destul de năuc și cu buzunarul umplut de bani: „Încep să-mi pierd mințile“, se gândi.